

се намира надъ бащината му. Петко, както и другитѣ братя се отличавали съ голѣма работоспособностъ и привързаностъ къмъ земята. Единъ отъ тѣхъ, *Атанасъ*, покрай земеделнието добилъ като самоукъ, бележита сръчностъ да изправя навѣхнали и счупени кости и то съ такъвъ успѣхъ, че името му се прочуло изъ цѣлата Търновска околия, дори и вънъ отъ нея. Стояновитѣ дъщери *Цона* и *Герга* (Гергина) били прочути пѣвици на народни пѣсни. Първата се оженила за *Игнатъ Стояновъ* въ Плаково, а втората — за *Ботю Станевъ* въ Мариино.

Освенъ първиятъ орачъ Цоню Ивановъ, въ чифлика се преселилъ отъ колибитѣ Дрента (Еленско) около 1700 г. *Игнатъ*, който се прославилъ като пръвъ овчаръ (чобанъ). Най-първо той служилъ като ратай, но скоро спечелилъ разположението на турцитѣ. Неговиятъ синъ *Колю* (Никола) живѣлъ между 1730 — 1800 г. и продължилъ овчарството още по-добре. Синътъ на Коля Игнатовъ — *Ботю* (1780 — 1863 г.) докаралъ скотовѣдството до голѣми размѣри и добилъ привилегии. Отъ чифлика му било отпуснато обширно пасище въ планината Папратня. Тамъ той прекарвалъ съ стадото си лѣте и зиме, построилъ кошари за едъръ и дребенъ добитѣкъ, поради което и днесъ мѣстността носи име Ботювитѣ кошари. Съ право на първи (башъ) овчаръ Ботю добилъ голѣми привилегии, свободно купувалъ и събиралъ бегликчийскитѣ овце и кози, угойвалъ ги и ги изпращалъ въ Цариградъ. Тамъ угоениятъ добитѣкъ билъ продаванъ и добититѣ суми били внасяни въ вакѣфскитѣ съкровища, отгдето ги изпращали въ Мека и Медина. Презъ 1861 г. подиръ Кримската война, Русия изгонила много татари, които дошли въ Турция и били разпредѣлени за престой въ нѣтитѣ села. Такива били изпратени и въ Феда-бей. Настанени били семейства и въ кжщата на Ботя, която била въ горния край на селото върху самия вододѣлъ. Татаритѣ били търговци на овце. Тѣ подмамили Ботя да излччва отъ кошарата си чифлишки овце и овни, които предавалъ на татаритѣ, а тѣ ги откарвали и продавали въ Цариградъ. Народътъ усѣтилъ играта и веднага окачилъ на Ботя прѣкоръ Татарски.

Ботю оставилъ трима синове — *Иванъ*, който се изселилъ въ с. Червена вода (Русенско); *Гроздьо*, свършилъ килийно училище въ Церова Кория, преселилъ се въ Тръвна, оженилъ се и се ржкоположилъ за свещеникъ съ име *Григорий*. Неговитѣ синове *Боню* и *Кънчо* отъ Тръвна се изселили въ Търново, като първи обушари. Третиятъ Ботевъ синъ *Станю*, роденъ около 1810 година, следъ изселването на братята си и смъртта на бащата въ 1863 г., изплатилъ дѣловетѣ на братя и сестри и останалъ стопанинъ на 250—300 декара имоти.